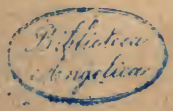

HENRICI MEIBOMII
IN
HISTORIAM
ANGLICANAM

PROGRAMMA

Publicis Lectionibus præmissum.

HELMESTADII,

Typis GEORG-WOLFGANGI HAMNII Acad. Typogr.

ANNO M DC LXXIX.

HENRICI WEIBOMII
IN
HISTORIAM
ANGLICANAM
PROGRAMMA

Publicis Lectionibus praeiudicium

MDCCCXXXIII

Typis et Sumptibus Bibliothecae Universitatis

Almae Matris

HISTORIARVM STVDIOSIS

S. P. D.

HENRICVS MEIBOMIVS,

BRITANNIA, quæ terrarum olim & libertatis extrema, tardiusque à Romanis domita, hodie vero totius Europæ, nunquam magis exercitata, & in ambiguo posita; mentem oculosque in se convertit, statu ejus præter opinionem, subito, & non sine Numine, mutato, me quoque adigit, ut, seposita Saxoniarum nostræ historia, de Britannicis rebus agere, proximis mensibus, decreverim. Non tamen antiquissima ejus, vel mixta dubiis narrationibus, vel planè fabulosa, recensebo; nec, quæ per Romanos ea in Insula acta, ex quo Agricola, egressus veterum Legatorum & exercituum terminos, in provinciam eam redegit, per aliquot dein secula Romanis parentem, eorumque legionibus obsessam: nec ea, quæ paullo post secutis temporibus sub Saxonice Danicisque Principibus contigerunt, certioribus licet prodita auctoribus, pluribus exponam: novissimis magis inhæsurus, quæ hodiernis, & quæ ante oculos nostros sunt, rebus lucem adferant aliquam, fontesque patefaciant malorum, quæ superiori & nostro sæculo Insulas illas, quodam quasi fato, exercuerunt, occasionesque explacent, quibus leges duræ, de quarum abolitione nunc
dispu-

disputatur, ortum debent. Talia autem imprimis ea sunt, quæ post Henrici VII. tempora contigerunt, maximis in Imperio, nec minus in Religione, turbis memorabilia: sine quorum notitia aliquis de iis, quæ novissimè gesta sunt, & impofterum gerentur, rectè judicare, non magis poterit, quam de coloribus cæcus.

Accuratè igitur mihi exponendum fuerit, quomodo duæ hæ nobiles Insulæ, cum minutulis aliquot, sub unius Regis devenerint imperium: nec reticendum, quomodo, sub Henrico II. Hibernia accedente, Pontifex Romanus Hadrianus se ingesserit, in Epistola ad Regem, ubi de Hibernia agit, ita in genere ausus scribere: *Sanè in Hiberniam & omnes Insulas, quibus Sol Iustitiæ Christus illuxit, & quæ documenta fidei Christianæ cæperunt, ad ius B. Petri & Sacrosanctæ Romanæ Ecclesiæ, (quod & tua nobilitas recognoscit) non est dubium pertinere.* Quomodo, regnante in Anglia Eduardo I, & Scotiam jure directi domini sibi vindicante, Bonifacius Pontifex Romanus Jurâ suâ in Scotiæ Regnum ad Temporalia quoque extendere voluerit, litterasque eo nomine ad Regem miserit, quibus id Regnum ad Ecclesiâ Romanam pertinere asseruit, Regemque, ut, si quod jus ad illud se habere existimaret, Romæ intra sex menses exponeret, monuit, cui Rex Eduardus non tantum, sed & tota Communitas Angliæ, sedente Parlamento Lincolnienfi, masculè scriptis litteris sese opposuerunt, quodque Rex super juribus Regni Scotiæ, aut aliis suis temporalibus, nullatenus respondeat judicialiter Pontifici Romano, nec judicium subeat quoquo modo, ostenderunt quas litte-

ras mutuas servavit *Mattheus Westmonasteriensis* in Floribus Historiarum ad Ann. 1302, estque Epistola illa, quam Comites & Barones Angliæ centum & quatuor, totidem sigillis appensis, subscripserunt, ante undecim annos ex Bibliotheca Collegii Corporis Christi Oxoniensis integra, ex autographo, publicata: Quomodo ipsum Angliæ Regnum & Hiberniam, Johanne Rege, Innocentius III. Papa, post sexennii & trium mensium interdictum, feudali nexu sibi obstringere conatus fuerit: Quomodo secutis temporibus Curia Romana Regibus Angliæ, ordini sacro & profano proceribus, populoque, vexationibus & collectis, alibi locorum non auditis, gravis fuerit, infinitis extantibus ea de re querelis, nullo usque ad Henricum VIII remedio: quomodo à Denario S. Petri (*Peterpen-ce* vel *Romeschot* dicto) quem pius Rex Ina, Scholæ in urbe Roma, tanquam Eleemosynam, destinaverat, ut Angli ibi in doctrina Christiana rectè informarentur, & interea sustentarentur, argumentum ducere voluerint, ut Sedi Romanæ jam ab antiquis temporibus tributarium esse Angliæ Regnum ostenderent, qua de causa & illum Romam mitti vetuit cordatissimus Rex Henricus VIII. Quantum enim, adhuc ultimis temporibus, illa Pontificis in Angliæ regnum potestas vulgi persuasionem momentum habuerit, vel inde æstimare licet, quod animorum Angliæ prudentissimus Princeps, Henricus VII, Regnum sibi stabiliturus, Legem à Parlamento de Jure suo in regnum conditam & sancitam, Bulla Papali proximo anno muniri procuraverit.

Exponendum vero deinde mihi fuerit quoque,
quæ

quæ sit illa, quæ hodie regnat, STUARTEA Familia, & quando ad illam Scotiæ, dein trium Regnorum, imperium devenerit: quæ Parlamenti origo, & minor majorve, lapsu temporum, autoritas: nec prætermittenda Bella illa, quæ Anglos inter & Gallos crudelissima & diuturna gesta sunt, his adeo primò favente fortuna, ut & magnam Galliæ partem sibi subjecerint & aliquamdiu possederint; explicandæque causæ, cur hodieque Angliæ Reges, omni licet possessione terrarum in Gallia amissa, titulum tamen Regis Franciæ retineant, &, inter Insignia sua, Lilia quoque Francica comparere faciant. Sanè, aut valde fallor, aut his clare expositis, multum luminis accedet iis, quæ in potentissimo illo regno & novissimè acta sunt, & proximè agentur.

Equidem, quomodo superiore seculo, Henricus VIII, æternum memorabili factò, cum antea Defensoris Fidei nomine à Papa honoratus fuisset, deinde Supremi Capitis Ecclesiæ Anglicanæ sub Christo titulum à Synodo & Angliæ Academiis acceperit, accedente mox Parlamenti auctoritate: quomodo deinde, intollerabili Pontificis Romani jugo excusso, libertatem, quam tamdiu anhelaverat, regno dederit: quæ motuum & mutationum, sub Eduardo VI, Maria, & Elisabetha, procellæ calamitates maximas regno intulerint: quàm graves contra sapientissimæ Reginæ Elisabethæ, & piissimi Regis Jacobi sacra capita institutæ conjurationes: quantos sub ultimis Regibus motus de Ecclesiastici Regiminis forma dissensus pepererit: hæc, inquam, notiora equidem sunt, utpote Compendiis quoque Historicis memorata. Cum tamen in illis non ferè nisi
nudi

nudi eventus signentur, debita vero circumstantia, ex quibus de consiliis & causis facere iudicium licet, omitantur, maioribus vero voluminibus, aut singularibus libellis (quorum copiam habere, aut legere non cuivis integrum est) tantum exponantur, ex iis omnibus diligenter collecta Vobis edisseram, nullis temere circumstantiis omissis, quæ rem, de quâ agitur, vel explicent vel illustrent. Id tantum doleo, ipsos Historicos ita in diversa inter se abire, partiumque studio abreptos, suarum rerum faciem diversis quemlibet coloribus pingere, ut, quid veri sublit, difficulter conjicere liceat: dabo tamen operam, ut non nisi ea, in quibus plerisque, qui rerum peritia instructi, proculque ambitione, procul odio, scribunt, consentire deprehendero, quæque vel laudanda de adversariis non negant, vel, improbanda licet, de suis fatentur, tanquam verissima & indubitata proponam, de dubiis vero & incertis, nec assensu meo dato, nec vestro expectato, Non Li- quere, candide profitear.

Has igitur Lectiones meas, non jucundas tantum, sed & utiles fore arbitror, curiosis quibusvis, hoc præsertim tempore, dum res in Anglia, non ut antea, per quædam intervalla, & quasi spiramenta, sed uno ictu, concussæ sunt: dum, ne servitutem suam alere ipsi & pascere amplius viderentur, libertas signum sustulit, sub WILHELMO & MARIA, sanguine proximis, toro dudum, nunc quoque regno, conjunctis. Equidem, quin multa adhuc conaturi sint, quorum consiliis & conatibus Regna illa ad exitium penè diducta, non dubito: dum tamen, quid hætenus civilium & sacrarum turbarum Anglia viderit, vel in spem, vel solatia

solatia eorum, quæ evenient, scrutabimur, simul DE-
UM Opt. Max. rogabimus, ut citra cruoris effusionem,
ceu hætenus factum est, placidè omnia componi,
& TSUARTEUM genus in illis Regnis florere, &
cujus causam Numini placere, non paucis indiciis, co-
gnoscamus, WILHELMUM, ita Regnis suis præ-
esse velit, ut rebus in Europa turbatis & diffluenti-
bus portus, dubiis præsidium, calamitosi solatium,
publicis vero Germaniæ hostibus terror sit, &
exitium! Valete PP. in Acad. Julia
XII. Mens. Martii.

18153

